

تپيزي

ستا له كوژدې نه چې خبر شوم!

Ketabton.com

۱۳۹۸/۲/۲۳

ليکنه او ترتيب: جاويد ريحان

زه په ريښتيا دې ليونې كړم
كراني ښكلا دې ليونې كړم
د مخ ځلا دې ليونې كړم
ناز او ادا دي ليونې كړم
دومره په ناز او ادا ماخله قدمونه

ختم به ستا د زرگې زور شي
دا خپل پيغور به دي پيغور شي
بل به په تا د مينې اور شي
د كبر جام به دي نسكور شي
مخ به دي تور شي په ما مه كوه ظلمونه

ښايسته خندا دي گلورينه
په ټولو ښكلو كې حسينه
تا به ساتم د زړه په وينه
زه درسره كوومه مينه
له خندا شينه ليونې په ځان كړمه

ميني دې وچ لکه گنی کرم
په اور پي سوي سپلنی کرم
بس ستا سوچونو پخوانی کرم
بنايست دي داسي ليونی کرم
سبق مه پرینبي دی تپی خان ته کوومه

د هغي دنګي جنی زارشم
لاچي لونګي جنی زار شم
په مینه رنگي جنی زار شم
د غنم رنگي جنی زارشم
زما پی خوبن په ناز خوري خبري دینه

دا اوږد صبر په ما مه کړه
بس دومره جبر په ما مه کړه
گوزار د تبر په ما مه کړه
خندا د کبر په ما مه کړه
په زړه غمجن یمه خيري درته کوومه

په ما به هم دغسي کيږي
ټول ارمانونه مې رژيږي
غماز مې يو يو راډيريږي
او ستا به زما نه گيله کيږي
زه به د کور په خلکوڅه وکړم مينه

زما د زړه زخم دوا که
نن راته ټينگه غيږه راکه
دغه يو حق مې را ادا که
کاکا دا مشره لور دې راکه
زه به دې زوم شم ستا به ډير قدر کوومه

چې په اسانه پوره نه شوه
گرانه وه گرانه پوره نه شوه
ښه شوه چې تا نه پوره نه شوه
بس کره 'ريحانه' پوره نه شوه
دا اوسنی ياراني ټولي داسي دینه

د زړه دردونو ليونۍ کړم

د چا فکرونو ليونۍ کړم

بس ستا يادونو ليونۍ کړم

ډيرو غمونو ليونۍ کړم

د گيلو ډک زړگي به دي دنيا نه ځمه

نوري خيري به ورته وکړم

د ژوند ترخي به ورته وکړم

ډيري گيلي به ورته وکړم

اوبنکو جرگي به ورته وکړم

که خوب کې راغله په ژړا به ورته شمه

په کور او کلي کې خوره شوه

پته ترمنځ مو وه بنکاره شوه

د ميني جوړه مو کيسه شوه

هغه پري بڼه ډيره غوسه شوه

کومي يوي ورته زما صفت کوونه

په تا به نه خفه كيدلى
له تا به لري اوسيدلى
بل ستا خيره مې هيريدلى
كه زړه مې ستا نه صبريدلى
ولي به زه په زيارتونو گرځيدمه

په نيمه لار كې ودريدلى
په ناز خواړه چې دي كتلې
بنايسته نقاب كې ځلیدلې
په غټو سترگو دې كتلې
كافري زړه كې دي هيڅ رحم نه راتلنه

ارمان به درشي بيا به ژاړې
واپس راځې كله توکارې
بيا به دغم وهي رمبرې
ورځه رقيب سره خولارې
خدای به دي مړه كړئ زه خيري درته كوومه

ډير تاوانونه دې راکړي
بلا دردونه دي راکړي
په زړه زخمونه دي راکړي
سپک پيغورونه دي راکړي
که مې په ياد وي ستا به نه کړم تپوسونه

همدغه ژوند کې نارضا يو
مونږه اخته په څه سزا يو
لږ په خندا ډير په ژړا يو
چې ما او تا سره جدا يو
پکښې د نوري دنيا څه پروا لرونه

په څه له ما نه پتيدله
له ما نه لري تبتيدله
نوي جوړه کې شرميدله
د کور په لور چې تيريدله
په شاه بې وکتل ذرئ ورئ بې کړمه

له مانه څومره چي نفرت كړي
هسي برباد به بنكلي وخت كړي
هسي به ځان هم په زحمت كړي
مغروره دومره بد عادت كړي
د لري راشم بي ديدنه درنه ځمه

ته څومره ظلم په ما خوار كړي
ولي په څه راته انكار كړي
اخر به ما گراني په دار كړي
ما يې د ورور له بنو زار كړي
دا غټ بانه يې خپلي خور ته شوي دينه

شپي دي اوږدې خوبونه نشته
زما په دې خوبونه نشته
تر نيمي شپي خوبونه نشته
بس تر هغې خوبونه نشته
چې مې گريوان په اوبسكو لوند نشي ميبنه

ما سره مينه په ريښتيا کړې
منمه ما سره وفا کړې
په پستو شونډو چي خدا کړې
چي ماته مخ او مور ته شا کړي
ما وارخطا کړي زړه مې ووهي ټوپونه

زما له حاله نه خبريږي
جانان مې بل ته روانيږي
په حال مې يوالله پوهيږي
زړه مې سلگي کوي خوريږي
نه مې هيږيږي ستا ژړا کي جو ابونه

اي په والله ژوند مزه نه کا
نور په ريښتيا ژوند مزه نه کا
بغير له تا ژوند مزه نه کا
وگوره دا ژوند مزه نه کا
چي ته د بل شوي زه دي هير کړمه ميښنه

د ځانه ورك دې په ريښتيا كرم
وروستي پيغور دې په ژړا كرم
كافره زه دې يك تنها كرم
خپلي ليلا نه دې جدا كرم
په ډك تيلر دې مولا ووهه ميبنه

اي گرانه زيړي مې درباندي
ارمانه زيړي مې درباندي
قربانه زيړي مې درباندي
”ريحانه” زيړي مې درباندي
پلار مې په بل هلك كوژده كرمه ميبنه

په ما د خپله ځانه گرانه
چي يو ذره نه شي پریشانه
ستا به گيله كيږي زما نه
زه به گيله وكرم له چا نه
تقدير مې خپل دي چي ټكري راكوبينه

په غم لړلي زنده گي ده
دا چې ترمنځ مو جداي ده
خبره لږ څه خطري ده
زمونږه ډيره غريبې ده
پلار دې کنجوس دې راته نه دي راکوينه

زما خو مرگ ورته اسان دی
دا خپل جانان راته حيران دی
نيمگري پاتې مې ارمان دی
دا چې شکيدلی مې گريوان دی
يار مې روان دي اوس دبل غيږي ته ځينه

د رقيبانو پاليسي ده
دا چې ترمنځ مو جداي ده
په غم لړلي زنده گي ده
دغه زمور بدنصيبې ده
چې ته د بل شوي زه يوازي پاتي شومه

خپل زړه دي صبر نور له ما كړه

غم دي خو ځان پري ابتلا كړه

كوشش كوه رب دې باجا كړه

اخيري ټينگه غيره راكړه

په ما ميبن محصله نه مې دركويته

په كې ليدلي مې حيا وه

ما خوبه كړې په ريښتيا وه

مينه نو څه خو بس همدا وه

زه په هغي هغه په ما وه

د خدای رضا وه مور يې بيل د يو بل كړونه

په پيغور ماته يې زما ملا كړه

دې ځينو نورو خو همدا كړه

دولت يې خوبن ماته يې شا كړه

ستا زنده گي يې هم تباه كړه

په ما يې هم بل كړه په دې دنيا اورونه

ازارول خو داسي نه وي
زړه درلودل خو داسي نه وي
لاس اچول خو داسي نه وي
دا هيروول خو داسي نه وي
څنگه چې تازه د خپل زړه نه هيره كړمه

رب دي ساته د بدنظره
لږ خو راگوره د زړه سره
ترمنځه مينه موبنكاره شوه
مونږ په قسم كړې وعده وه
قسم دې مات كړ هير دي كړل كړي لوظونه

په دروازه چې داخليږي
شي بڼه نيولي ودريري
د څه خبري نه ډاريري
د ماما ځويه ولي ډاريري
خلک خو خپلو كره هر وختي راځينه

په ژوند راضي یمه تر پایه
د ناستي ځای مې ورته بڼایه
د زرګې حال مې ورته وایه
زما د څه نصیب کړه خدایه
عالم خندا کړي زما اوښکي په مخ ځینه

په ما مېبڼ زیات قدردان دی
دلته راغلی ښکلی ځوان دی
ماته خو سم گل د ریحان دی
څومره بڼایسته زما جانان دی
په ما ډیر گران دی زه یې ډیر قدر کوومه

پلار مې همیش غوسه په تا وې
په مور خبره که دنیا وی
وروستی خبره به مې دا وې
که څوک خفه که څوک رضا وې
جانانه ستا په نوم به عمر تیرومه

عبث وختونه په ما تير شو
زړه مې ستا مينه کې راگير شو
بس ستا يادوونه خومره ډير شو
ماته دې څه ويل ما نه هير شو
ما ته هـغه خبره بيا وکـړه ميبـنه

بنايسته بانه يې لکه غشي
اورده بانه يې لکه غشي
کاره بانه يې لکه غشي
تيره بانه يې لکه غشي
په زړه مې ولريد غلبيل غلبيل يې کـړمه

په محصلي کې خفه نه شي
په جداي کې خفه نه شي
مسافري کې خفه نه شي
په تنهاي کې خفه نه شي
زما يادونه خو جوړه درسره دينه

ډير بدنصيبه له پخوا يې
دا ته اخته په څه سزا يې
هميش له مخکښي وارخطا يې
"ريحانه" ولي په ژړا يې
څوک چې مالداره يار لرې داسي به وينه

چې کاپي کړي دې له چا دی
زما خوبن شوې په ريښتيا دی
بس مناسب درته همدا دی
جانانه دويم نوم دې وفا دی
خو هيڅ د وفا دريکښي نشته عادتونه

زنده گي څه ده بي له تانه
نيمگري پاتي شوي ارمانه
زه پوهيدم په تا جانانه
ته خو د بل وي له پخوا نه
زه ليونی درباندي هسي نازيدمه

په خوشحالی دې راته راکړي
خیر په زاری دې راته راکړي
پاس په بلی دې راته راکړي
سپینه خولگی دې راته راکړي
نور کار به پرېدم غلامی به یې کوومه

په ما دې سرې لمبې کړې پورې
په مړو سترگو چې راگوري
پوهیږم کار به راله گوري
سترگي دي مه توروه نوري
د تروری لورې د سیالی دې وویستمه

چې شونډي سري دې شي رایادې
سترگي ډیوي دې شي رایادې
خوري شیبې دې رایادې
چې خاطري دې شي رایادې
په زړه مه راشي بیا جوړه جوړه غمونه

ډير زيات خفه وژيدلو
زړه مې له غمه درديدلو
دا ټول اوجود مې رييدلو
بيگه مې داسي خوب ليدلو
تا رانه سره ډولي کې بل کلي ته وړينه

په ما دې څه جادو دی کړي
ژوند دې زما په غم لړلي
بس تش شوگير دي رابخنلي
خوب دې زما د سترگو وړي
ټوله شپه ويښ يم انځور دې بنکلومه

ولي به زه نه خفه کيرم
ورځي نه بلي ته خواريرم
په ځان پوهيرمه زيريرم
خود به په سرو سترگو ژيريرم
چې مې جانان د خوري مينې منکر شونه

ورخ به په ما توره تياره شي
بس چي رنگينه دې شيبه شي
د پلار ارمان به دې پوره شي
بل يو هلک ته به کوژده شي
ماته به پريردي په دلو دلو غـمونه

فضا خاموشه وه هر خوانه
بل څوک نه و بي له تانه
بنايسته شيبه وه په ما گرانه
په خوب کې راغلي جانانه
شونډي دې راکړي ليوني دې کړم ميينه

دا به د کوم جرم سزا وې
خوشحالي کمه به زما وې
دا به پاک الله رضا وې
اشنا نصيب کې به مي دا وې
چې چا له ځـم هغه ټکري راکوينه

په تا ميبن يم نازيني

د کاره ويستي يمه ستا مينې

په پلار دې گرانه پي حسيڼې

مدام مې خبڼې د زرگې ويڼې

کافري زړه کې دې هيڅ رحم نه راځينه

په زړه مې بل شي سره اورونه

چې مې رايا د شي تير وختونه

تا به کول له ما سوالونه

د ماشومتوب بڼکې وختونه

په خر ماښام کې ستاسي کور ته به درتلمه

يم غورځيدلې له گړنگه

ده زنده کې زما بي خونده

زه پي ويستي يم له ژونده

دغه د سري جوړي خاونده

رالنه بل کړي دي په زړه باندي اورونه

ډيرو سوچونو ليوني کړم
ستا ستمونو ليوني کړم
دې سختو زړونو ليوني کړم
يو مې درسونو ليوني کړم
بل سستا يادونه مې روزگار ته نه پرېږدینه

خپله پي وکره زورور شو
په غريبي چي مې خبر شو
په دي له مانه مرور شو
اوس مې له مينې نه منکر شو
بي وفا څه شو ستا د دروغو قسمونه

له ما نه لري بس جدا شوي
ای وفا ولې بي وفا شوي
زما له مينې پي پروا شوي
خپلو لوظونو نه په شا شوي
زه ليوني دې په وعده و تپوتي ومه

ستا یو دیدن زما ارمان دي
زړه مې په تا پسي وړان دي
ظالمي دغه مې گزران دي
بغير له تا مې عمر گران دي
زه به دا گران — عمر تر کومه تیرومه

عمر به دغسي خپل تیر کړم
یو څه موده به دې یاد هیر کړم
ځان به غمونو کې راگیر کړم
یو کال به بل وطن کې تیر کړم
چې ته واده شوي بیا به کلې ته درځمه

دا مو ترمنځ وړي کیسي دي
څومره بنایسته وړي شیبې دي
د محبت خوړي نغمې دي
راته لایادي هغه شیبې دي
چې په تنکۍ مینه یوبل نه شرمیدونه

بي ميني وخت كله تيريري
د چا خيره مي نه هيريري
هرخوك به خان سره غبريري
خوهغه رنگ مي ډير خوبيري
چي دهغي د لوپتي په شانتي ويينه

ماته د لري په خدا شه
مه كره خفگان نور په رضا شه
بس اي! مروره راپخلا شه
جانانه زموږ كلي ته راشه
موسم بدل دي شريشم زير گلونه دينه

راته راگوره بس خدا كه
ودانه زما د زره دنيا كه
بس پهرونه مي دنيا كه
ظالمي شونډي او راته راکه
له مياشتو مياشتو سوال زارې درته كوومه

مينه ڪي دا به مې ڪوله
سترگو ڪي غلا به مې ڪوله
ڊيره خدا به مې ڪوله
اول دعا به مې ڪوله
اوس مې زخمي زڙگي خيري درته ڪوينه

بس لاس وهمه په ڪبين ڪي
جانانه زره به راله شين ڪي
اخير به ما په خان مين ڪي
خالونه ڪيرده په ڪبين ڪي
بيا رانڪاره شه چي دي وڪرم ديدنونه

بس په ما گراني زوروري
په مخه بنه دې شه دلبري
رب فيصله وڪره له بري
د بل په نوم شوي جادوگري
خوزه به پاتي ژوندون څنگه تيروومه

په اوجود څومره پي نري کرم
روغ وم خوشم پي ليوني کرم
په اور پي سوي سپلني کرم
غم دي په زړه باندي سوري کرم
قطره قطره ويني ترې ځي درد راکوينه

ستا په هرڅه به خبريدمه
چي ستا به ولي هيريدمه
له بي وسي به درديمه
ستاسو په کلي تيريدمه
ته مې راياده شوي بڼه ډير وژرديمه

ازغي گلان به په ژړا شي
هم عاشقان به په ژړا شي
بيا رقيبان به په ژړا شي
ټول گاونډيان به په ژړا شي
که مې خبر له درديدلي کيسي شونه

گوره يو وخت به دې کار شم
له دي غمونو چي وزگار شم
که ستا د سپينې غاړې هار شم
د تورو سترگو نه دې جار شم
خواره خواره دې راکتل ميبن دې کرمه

نور مې له ښکلو نه زړه تور دی
راله سيزلی پې په اور دی
ښکلې ځوانۍ ته مې پيغور دی
د غمازانو ظلم زور دی
زما د سپينې خولگۍ يار رخصتوينه

چيري پوره نه شوي ارمانه
نيمگري ژوند کې سرگردانه
گرځم ديدن پسي دې گرانه
خير که زما نه شوي جانانه
زه به تر عمره انتظار درته کوومه

مینه خو تا کره ما خونه کره
اخر چي لنډه دې په څه کره
زرگيه ته ورته خيره کره
خدای دې پداسي مرگي مره کره
چي ځنکدن دې څلورنیمي میاشتي وینه

درپسي اچوم د زړه وینې
نظره مه شي نازنیني
سم لیونی کره ستا میني
د زړه مې نه وځي شیریني
که هر څو وکره د صبر تعویذونه

اه قدردان رانه جدا شو
ډیر لوي ارمان رانه جدا شو
د زرگي خان رانه جدا شو
کم زړه "ریحان" رانه جدا شو
اوس به ژوندون د لیونو په څیر کوومه

بس تصويران دي شكوومه
هره توتہ بي سوخوومه
جانانه نور دي هيرومه
درسره دا وعده كوومه
نور كه ژوندي وم په طرف به نه درخمه

په څه نا څه به بي رضا كرم
زه به بي ځان سره پخلا كرم
خپل زړه به صبر نور له تا كرم
دا اخيري مسره به دا كرم
جانانه خپل كار دي كوه خپل به كوومه

بله ډيوه د بل په نوم شوه
هغه وړه د بل په نوم شوه
خوره وړه د بل په نوم شوه
لاره هغه د بل په نوم شوه
چا چې زما زړه كې جوړ كړي وو محلونه

بي له تا گرانه گوزاره شوه
په زړه کې ويره راسره شوه
بس چي زما په ننداره شوه
کړه وړه گوډ کې بنکاره شوه
د ظالم لور وه زه پي کور په لاره کړمه

په هر لمانځه مي دا دعا ده
هميش دي اوسې تل اباده
دغه زما دزړه درزا ده
سپورمي ته گورم شي راياده
په زړه ظالمې تا به څنگه هيروومه

لنډه کي

مخکي وره وي، خومره بنايسته وي

چي چيرته وم، هلته به ته وي

به مينه پوهه او که نه وي

نري خندا دي په زرگي خوړلي ومه

بس چي بنايسته يي، په تول پوره يي

زه به دي خه کرم، که ته خوره يي

گرانې په نوم مي ناسته نه يي

خکه کووم درپسي سوي فريادوونه

يو تنه اي شي، بل جداي شي

په زره غمونه، مي دلالي شي

ختمه مي ټوله خوشحالي شي

چي دي رايا د کرمه را کري بيغورونه

کوي نازونه، راکي زخمونه

د شپي زما ، نشته خوبونه

واپس دې واخله تصويرونه

چې ته مې نه شوي په تصوير دې څه کومه

خومره اوتر شوم، په حال بدتر شوم

له خپل نصيبه ، او مرور شوم

ستا له کورډي نه چي خبر شوم

په ځمکه بنکته پريوتم بيهوشه شومه

پای

23/2/ 1398

ننگرهار پوهنتون

مرکزي ليله

دالي

د نور درويشتمې شپې ته چي تر سهاره مي رونه تيره كړه!

ج: ريحان

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**